

Colpejar on fa més mal

«No és ni exemplar ni honest alimentar o flirtejar amb realitats paral·leles per obtenir rèdit polític i personal sense tenir en compte les conseqüències i, fins i tot, obviant el dolor més profund d'un col·lectiu»

Un minut de silenci. Seixanta segons de respecte. Per memòria, per empatia, per bressolar un dolor irreparable. Es tractava, simplement, d'això, d'acompanyar a qui ha estat víctima del terror i de la barbàrie en un acte d'homenatge que els afectats sempre han volgut explícitament sobri, sense estridències ni interferències polítiques. Justament per això, el grup que ha decidit pervertir aquesta voluntat i pertorbar el record d'aquells que van trobar la mort a la Rambla no han fet més que colpejar on fa més mal.

Colpejar a qui ha patit una injustícia i colpejar, a més, de forma estèril en nom de "la veritat" que els manifestants reclamen saber sobre els atemptats. És evident que interrompent a crits un acte institucional amb les víctimes com a principal focus no s'avança en esclarir interrogants i, per contra, s'infligeix un càstig afegit a qui menys ho mereix i a qui, per cert, porta cinc anys reclamant un reconeixement i una assistència per part de les administracions que estigui a l'alçada. L'últim que necessita algú abocat a conviure amb tant de dolor injustificat i a lidiar amb l'oblit institucional i la burocràcia és haver d'encaixar com davant dels seus nassos s'instrumentalitza un minut concebut per conscienciar sobre el patiment que provoca el terrorisme.

És obligat preguntar-se com s'ha pogut produir una situació així. Per què hi ha un grup de ciutadans, per petit que sigui, que es creu amb el dret d'equiparar-se i encarar-se a una víctima directa d'un atemptat. Què hi ha darrere de qui està convençut que el protagonisme de l'homenatge no l'havien de tenir les persones afectades. Les reclamacions perquè s'investiguin les llacunes que encara envolten els atemptats són legítimes i necessàries, però altra cosa és com es vehiculen i, sobretot, com s'utilitzen per atiar teories de la conspiració que aprofundeixen en ferides perilloses per a la convivència i la cohesió.

Si bé és trist que hi hagi ciutadans que sucumbeixin a confabulacions, de vegades també fomentades per sectors mediàtics, és absolutament irresponsable i temerari que tinguin cobertura i empara política fins i tot quan participen d'una falta de respecte tan evident. La imatge de Laura Borràs, que tot just fa 20 dies que va ser suspesa com a presidenta del Parlament, saludant, abraçant i buscant la complicitat amb qui ha boicotejat el minut de silenci ha causat rubor i estupefacció fins i tot en el seu propi partit. Junts, on entre bambolines, però també públicament via xarxes, s'està lliurant una batalla interna entre el sector alineat amb Jordi Turull i els que fan costat a Borràs, ha rebutjat l'actuació del grup que ha torpedinat l'acte. Però ho fa amb la contradicció que és precisament Borràs, com a presidenta del partit, qui té potestat per representar l'oficialitat de Junts.

Alimentar o flirtejar amb realitats paral·leles per obtenir rèdit polític i personal sense tenir en compte les conseqüències i, fins i tot, obviant el dolor més profund d'un col·lectiu, no és ni exemplar ni honest. Borràs està en el seu dret de considerar que no se l'hauria d'haver apartat del càrrec i d'esgotar els recursos parlamentaris o judicials que estiguin al seu abast. Però la seva convicció personal que pateix una situació injusta no passa per sobre de tot, de tothom i dels fets palpables i contrastables. Al seu partit hi ha qui ho sap perfectament i per això aquesta vegada ha marcat límits amb una actuació indefensable que se suma a la polèmica protesta del col·lectiu que la va victorejar a les portes del Parlament i des d'on es van pronunciar insults racistes contra una diputada.

La realitat pot no agradar, però quan algú s'enfila a l'onada de conspiracions -polítiques, judicials o socials- per sobreviure en l'esfera pública denota una debilitat per canviar-la que

considera que només pot revertir amb construccions tergiversades. L'intent de fer creure que era fals que s'havia interromput el minut de silenci quan les gravacions ho acrediten, és un dels darrers exemples. El preu que es paga amb aquest modus operandi, però, pot ser massa alt si és capaç d'arrossegar massa social. A no ser que hi hagi qui consideri que és assumible que la frustració d'una part del moviment independentista transiti cap a la teranyina de moviments identitaris i fins i tot d'extrema dreta si això serveix per retenir el poder. Colpejar on fa més mal i fer-ho, a més, amb el paraigua de dirigents de partits, té com a resultat ferides col·lectives que es fan més grans i més difícils de suturar.